

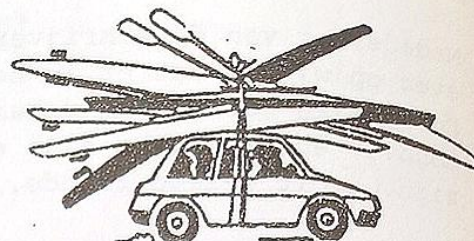
Mededeling van de schrijver: vooraleer jullie beginnen te lezen, wil ik er even op wijzen dat er in het artikel een paar uitspraken te lezen staan... Deze komen wel via mijn hand op dit blad, maar ze komen zeker niet uit mijn mond... en uiteraard zijn er heel wat die gewoon niet voor publicatie vatbaar zijn....dit gezegd zijnde, mogen jullie beginnen.

Zaterdag 10, zondag 11 en maandag 12 augustus: zomerweekend. Er waren in het verleden reeds vele soorten weekends. Zomer, herfst, winter en lente: in elk seizoen was er wel ergens een plaats om te verbroederen. Willy is de man die het allemaal op papier bijhoudt en hij kwam erachter dat de zomerweekends aan een jubileum toe zijn: hun tienjarig bestaan.

Eerst even de deelnemers aan jullie voorstellen, met voor sommigen een bijnaam die ze dit weekend toebedeeld kregen. Het zijn alle elf kanovaarders in hart en enieren, waarvan sommigen nog andres "hobby's" hebben. Eerst de gewone kanovaarders: **Piet** "de man die door de schuld van Fiel al zingend een soort van bidhouding aannam onder de douche, in de hoop dat men hem verlost van het kwade, en daardoor met natte, op lichaamstemperatuur gemaakte knieën moest slapen" **Vanhees**; **Chel** "laatst slapen, eerst wakker" **Vos**; **Fiel** "samen met Bert en Chel Vos één van de drie stoere doopmeesters die later op de avond vier glazen water van de kraan dronk en daardoor last had van zijn maagske" **Renckens**; **Rudi** "de man die het eerst ging slapen, niet omdat hij die discipline kon opbrengen, maar gewoon omdat hij graag slaapt" **Thijs**; **Frank** "dopeling en eerste pechvogel die zaterdagavond platte band kreeg links achter" **Seutens** en **Danny** "tweede dopeling die op een gepaste manier gedoopt werd" **Peeten**. Vervolgens de "groenen": **Willy** "with brains één van de twee organisatoren en tevens tweede pechvogel die maandagmorgen platte band kreeg, rechts achter (hoe is het mogelijk, men zou nog aan een complot beginnen te denken)" **Pardon** en **Chel** "de bruu-e-ker (in het A.N. wroeter, ploeteraar, harde werker)" **Renckens**. Onze jager **Rudi** "de man die heel veel weet van loslopend wild en hoe je dat op een georganiseerde manier moet vangen" **Cornelissen**. **Bert** "de kameleon die van kleur verandert naargelang de omstandigheden: groen in de buurt van Willy en bruin in de omgeving van Rudi de jager. Hij durft zelfs bij de groenen te verschijnen met een heuse bruinachtige camouflagejas met achter op zijn rug een echte wildzak. Tevens één van de twee organisatoren. Vermits brains bij Willy hoort, schiet er voor Bert alleen muscle over. Er moet wel gezegd dat hij serieus geïnvesteerd heeft in een kaartenpakket, zodat de meesten steeds goed wisten waar we waren" **Looten**. En tenslotte **Jos** "in die streek wereldberoemd als botenmarchand, bij ons beter bekend als auto-marchand" **Broekx**.

Zo'n weekend zit ook vol tradities. Vroeger was het steeds het duo C & C dat instond voor de organisatie. Maar omdat zij zich soms als dictators begonnen te voelen en al eens bleek dat de beste stuurder aan wal stonden, werd besloten het inrichten elk jaar aan een ander koppel over te laten. Dit jaar was het dus de beurt aan B & W. Zij moesten alles, maar dan ook alles regelen. Afspraak is dat de rest van de groep stilzwijgend en goedkeurend doet wat hen gezegd wordt en als lammetjes de twee herders volgt. Meestal komt het volk wel eens in opstand bij de voorstellen van het dictatorschap en probeert men een beslissing een andere kant op te sturen. Het volk morde tijdens de te volgen reisroute: B & W verkozen de alternatieve route, de kortste weg, maar volgens anderen was het zeker niet de snelste. Voor het kaartlezen duiden B & W voor het hele weekend een hulpje aan (een persoon die bij hen in de auto zat). Jos moest zowaar helpen de weg zoeken en niet alleen zijn mening geven, er werd zelfs rekening meegehouden. Jos had ook de eer het duo B & W te mogen beïnvloeden bij de keuze van de instapplaats. Je moet weten dat er niet zomaar ergens ingestapt wordt. Eerst worden op de kaart een aantal mogelijke plaatsen aangeuid en dan wordt er ter plaatse gereden om de waterstand te inspecteren. Steevast wordt er dan een spelletje "Hoger-Lager" gespeeld. Het duo beslist

waar vertrokken wordt, maar alleen met Jos zijn argumenten werd rekening gehouden. Het kan ook wel eens gebeuren dat het dictatoriaat interne meningsverschillen heeft. Zo is de regel dat er tijdens de driedaagse zoveel mogelijk wordt gevaren. Alleen als dit door onvoldoende waterstand onmogelijk is, wordt er naar het alternatieve wandelen gegrepen. Eén van de twee, B had kosten noch moeite gespaard om zeer mooie wandelroutes uit te stippelen en had niet graag, dat als hij eens werkt dit zonder enig resultaat blijft. Het volk morde weer. Gelukkig was er voldoende water en godzijdank verkoos W niet in te gaan op de wandelwens en werd er ook de laatste dag gevaren. Om het even over die laatste vaardag te hebben. De traditie wil ook dat tijdens de allerlaatste tocht iedereen duchtig kennis maakt met de rivier op een andere wijze: de doeltreffenste manier is erin gekapt worden. Jammer genoeg waren er twee bangerikken: Willy en Frank (hadden zij zoveel schrik dat zij weer een platte band zouden hebben?) kozen het hazepad boven het spel. Aan het weer lag het niet: het was zoals het hele weekend warm genoeg, behalve als je een hevige regenbui over je nek krijgt. Bij aankomst waren de twee vluchtelingen even nat als de rest. Over naar de volgende traditie. Er werd afgesproken om zaterdagmorgen om 6 uur te vertrekken aan de club. Willy en Fiel zijn zelden op tijd. Fiel moest zelf niet rijden en werd door Frank opgepikt, dat probleem was dus al verholpen. Maar nu Willy nog...vermits hij chauffeur was....wonder boven wonder was hij om vijf voor zes aan de kano. Achteraf kwam de ware reden aan het licht: er werd tussen anderen een weddenschap afgesloten met als inzet drie flessen wijn. (Waar blijven die trouwens? We zouden die toch samen gezellig leeg drinken....of heb ik ergens iets gemist?) Gepakt en gezakt, drie auto's en acht boten op de daken, reden we richting Frankrijk. We stopten éénmaal in Bouillon om de benen te strekken en te ontbijten. We parkeerden aan de voet van de burcht op één van de beboste heuvels die de wispelturige Semois tot een omweg dwingt. De geschiedenis van de burcht en van Bouillon is onafscheidelijk verbonden met Godfried van Bouillon die in 1096 (festiviteiten: 900 jaar geleden) de eerste kruistocht naar het Heilige Land, Palestina leidde. Om deze expeditie te bekostigen, moest hij have en goed waaronder het kasteel verkopen. Thans is de burcht eigendom van de staat. Nu we het toch over de staat hebben. De wegwijzer: "Poupehan: 12 km" lokte een klein politieke discussie uit.

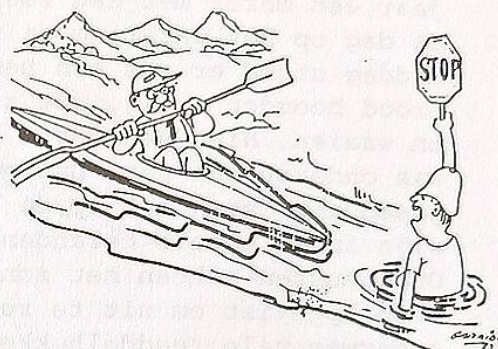
Op naar de rivier. We wilden water onder onze boten zien stromen. Na een rit van ongeveer 400 km in een vijftal uren afgelegd, het zoeken naar de beste vertrekplaats, de meegebrachte pick-nick vlug binnenspelen, stonden er acht van de elf te popelen om te kunnen varen. De overige drie waarschijnlijk ook, maar tijdens een driedaagse zijn er andere afspraken dan voor een gewone zaterdagtocht. De drie auto's volgen het vaartraject. Anders zou er te veel tijd verloren met op en neer te rijden. Op de kaart wordt een plaats bepaald waar de auto's bij de rivier kunnen komen. Meestal was dat een bruggetje in de buurt van een piepklein dorpje. En normaal hadden de vaarders dan tussen de 60 en 90 minuten op het water gezeten. Tijd voor drie anderen om het stuur over te nemen. "De graanschuur van Europa" noemt men de streek van "de Argonne" waar wij ons bevonden. Ik wist niet dat er nog zo'n landbouwstreken bestonden in een tijd van industrialisering. Dode, oude dorpen waar buiten de landbouw niks te zien is. Jonge mensen kunnen hier niets anders doen en worden vaak gedwongen ver weg een ander leven op te bouwen. Je merkte dat goed, toen we zondagavond een wandelingetje maakten. Plots was er leven in de streek. Kinderen en kleinkinderen kwamen op bezoek en feurden het dorpje op. Het was een pracht

van een rivier die wij zaterdag verkenden. Amper twee meter breed kwamen wij op plaatsen waar nog nooit eerder iemand geweest was. We waanden ons in het oerwoud. Geen geluiden van auto's of vliegtuigen, geen stank van bedrijven, geen huizen, geen mensen...alleen acht vaarders. We liepen vol nostalgie, begonnen luidop te fantaseren en omwille van zijn kledij kreeg Bert de bijnaam "Crocodile Dundee". Er werd drie keer gewisseld en degenen die het geluk hadden het laatste traject te mogen varen, zullen zich dat nog lang herinneren want na een tijdje varen hield de rivier gewoon op te bestaan.

We stonden voor een ingestorte brug met daarachter een dicht oerwoud, maar geen rivier. Een paar ontdekkingsreizigers onder ons gingen op zoek naar water, maar kwamen zonder goed nieuws terug. Er restte ons niets anders dan eerst met onze kajaks door een wei te wandelen.... mooi zicht was dat. Vervolgens waagden we ons aan een heuze avonturentocht. Daar waar managers voor zulke belevenissen tijdens een overlevingstocht veel geld moeten neertellen, kregen wij dit allemaal gratis voorgeschoteld. De moed zakte diep weg in onze schoenen toen we plots een tweetal meter lager de uitgedroogde rivierbedding terugvonden.

Jos gaf zich op als excursieleider en klauterde via een boom naar beneden. Hij oordeelde dat dit geen goede weg was voor ons en besliste een schuif-af met drie boten te bouwen, waarlangs wen dan naar onder konden glijden. Dit was voor niemand een probleem, behalve voor de Corneel. Tijdens zijn glijpartij schuurde plotseling een verzameling netels tussen zijn benen door. Iedereen lag plat van het lachen, maar de arme sukkelaar had wel het hele weekend last van "jeuk tussen zijn benen". De zalf van Willy bracht

redding. Na nog even gewandeld te hebben vonden we plots het water terug. Waarschijnlijk moet het een tijdje onder de grond gestroomd hebben. Op naar ons volgend avontuur. We genoten van de natuur tot we ons afvroegen waar Bert gebleven was. Het laatste wat je nodig hebt tijdens een tocht is iemand die zich afzondert van de groep. Jos en Willy besloten terug te varen naar de plaats waar we hem het laatst gezien hadden. We wisten dat hij bij een hindernis was uitgestapt. Niemand had hem terug zien instappen. God wist hoe we hem zouden terugvinden. Maar geen spoor van Bert. Jos stapte uit om te zoeken en bezeerde zichzelf bij het terug instappen. Alsof het zo moest zijn, kregen we tijdens het wachten een hevige regenbui voorgeschoteld. Dit maakte dat we het er niet warmer op kregen. Vermits we Bert niet gevonden hadden, konden we niets anders doen dan vertrekken in de hoop dat we hem nog ooit zouden terugvinden. En wat bleek? Meneer stond ons een paar kilometer verder op te wachten. Waar hij uitgestapt was, stak hij recht een wei over en hij boekte heel wat tijdswinst vermits de rivier grillig kronkelde. Ook hij had die regenbui moeten trotseren. Hij bibberde...alleen was niet duidelijk of het van de schrik of van de kou was. In elk geval, vanaf nu werd hij Bert Bibber genoemd. We hadden heel wat tijd verloren en sommigen verlangden nu toch wel naar de auto's. We zetten onze tocht verder, de rivier slingerde zich nog door een zeer mooi privédoorn van één of andere rijke stinkerd en daarachter stonden de drie chauffeurs ons op te wachten. Zij waren ook ongerust omdat we veel te lang weggebleven waren. We kleedden ons om, aten nog een beetje, vervingen de kapotte band van Frank en gingen op weg naar ons hotelletje. De patron en zijn madame stonden ons al op te wachten. We betrokken onze kamers, namen een douche en genoten rond zeven uur van de feestelijke maaltijd die dampend op ons stond te wachten. We mochten onze natte spullen aan de madame geven. Zij stak ze in de droogkast en leverde ze de volgende morgen droog af. Wat een luxe! Alleen Rudi de jager (waarom hij weer?) kon zijn mooie witte sokken bij zijn thuiskomst aan zijn zoontje schenken, een beetje gekrompen. Na het eten maakten we nog een wandelingetje door het dorp, kwestie van het eten wat te laten zakken. We kaartten nog wat na over de voorbije belevenissen, B & W gaven wat uitleg over de volgende dag en bij een glaasje wijn en een pot

bier werden de twee dopelingen definitief ingelijfd bij de zomerweekend-
toeristen. Moe, maar voldaan kroop iedereen op tijd (de ene al wat vroeger dan
de andere) in zijn bed, de nachtrust broodnodig om er de volgende dag weer
tegenaan te kunnen gaan.

Zondagmorgen om half negen wachtte ons een typisch Frans ontbijt. We genoten
ervan en maakten ons klaar om ons pensionnetje voor een hele dag te verlaten.
De patron en zijn madame maakten voor elf man pick-nick klaar. Wat dat
allemaal zou zijn, moest een verrassing blijven. Alleen B&W waren niet helemaal
tevreden over de versheid van het Franse brood en zij vonden het nodig om bij
een bakker te stoppen. Niet iedereen was daarmee akkoord en koppig als deze
opstandelingen waren, aten ze eerst dat "oude brood, dat helemaal niet ouder
was dan het verse" op. De rivier die op ons wachtte was van een heel ander
karakter dan de dag ervoor: veel breder. Eerst natuurlijk het spelletje
"hoger-lager", wat verkennen, rondrijden en uiteindelijk ergens instappen.
Tijd om wat bij te leren: grote, gele kwik, ijsvogeltje, oeverloper,
reiger...teveel om op te noemen en te onthouden....we konden zelfs zoals elk
jaar een merel met een zeer uitzonderlijke schutkleur waarnemen. We waren heel
de dag op het water, mooi weer met jammer genoeg af en toe een bui. Tegen de
middag stond er ons een heel lekkere pick-nick te wachten. Wijn, kaas en Frans
brood hoorden erbij, net zoals pech. Juist tijdens het eten moest het regenen
en waaien. Niet aangenaam om te eten. Gelukkig duurde het niet te lang. Alles
was ondertussen nat. Dat moest Frank tijdens het opruimen ondervinden. Hij
gleed uit, stak het op de doos die scheurde, maar liet wel een paar flessen
wijn in de netels belanden. Ook deze dag werd er drie keer gewisseld.
Ondertussen scheen het zonnetje terug, had Frank zijn "paddeldeken" uit de
auto opgevist om uit te rusten en kwamen de vaarders aan met verhalen dat zij
onderweg vele "paddelhokken, paddelplaatsen en paddeltenten" gezien hadden.
Tijdens het omkleden, na een prachtige dag, moest het toch weer regenen. Boten
snel laden en terug naar onze "thuis". Hetzelfde scenario van de dag ervoor
herhaalde zich.

En zo werd het zeer snel maandagmorgen. Tijd om op te ruimen, af te rekenen en
afscheid te nemen van de zeer gastvrije uitbaters. Na het vervangen van de
tweede lekke band reden we een heel stuk weg om dezelfde rivier van zaterdag
te bevaren, uiteraard op een andere plaats. Ik heb mij vaak afgevraagd hoe Jos
er steeds opnieuw in slaagde om die instapplaatsen terug te vinden. Er had
zeker niet minder water mogen staan...op goed geluk werd er vertrokken. Ook
deze dag driemaal wisselen. En bij de eerste pitstop begon de vermoeidheid bij
sommigen door te wegen. Zij verkozen dan ook de paddel definitief aan een
ander te geven. Het was wederom een mooi stuk natuur, een overheerlijke
pick-nick en uiteraard mocht de regen niet ontbreken.

Rond vier uur kwamen de auto's in zicht. De boten werden voor de laatste keer
op de daken geladen. En na het omkleden, werden de neuzen terug richting
Bouillon gezet. Op dezelfde plaats (op de heenweg ontbijtten en buiten, nu
verkozen we binnen gaan te zitten) werd gestopt. Tijd ook om de andere
onkosten uit te tellen en af te rekenen: brandstof, botenhuur..... En zo
kwamen we omstreeks negen uur aan onze club aan. We waren heel wat avonturen
rijker en hadden er 900 km opzitten. De boten werden afgeladen en iedereen
werd bij vrouwtje-lief teruggebracht. Tot de volgende tocht!!!!

